

Vesztes szelvény

3/4 4-kor ébreszt. Megvan a technikája, egyszer kifizyeltem, amikor csak színleltem az alvást. Lendületet vesz, helyből felugrik, mind a négy lába egyszerre emelkedik el a földtől, és teljes testtel a mellkasomra ugrik. Én akkor felkelek. Leviszem sétálni.

Amint visszaérünk, labdáznom kell vele. Sok labdája van. Kis sárga labdák. Eldobom őket, visszahozza. De mindegyiket csak egyszer hajlandó. Ha ugyanazt másodszer dobom el, erősen ugat. Az nem jó, arra felébredhet a feleségem. Így aztán eldobok egy olyan harminc-harmincötöt. Amennyi csak van. Amikor látja, hogy nincs több, összeszedem őket. Kezdem előlről. Ebből lemegy így néhány sorozat. Harminc perc a labdázás, utána következik a száraz táp elfogyasztása.

Ehhez előtte kígyóborkát kell felkockáznom. Mindig van otthon, mert rendszeresen vásárolok. Felkockázok egy maroknyit, hozzáveszek ugyanannyi száraz tápot, és akkor jön az, hogy Frigyes, helyedre. Először nem reagál. Ez is egy szokásos műsor. Aztán mégis leül, én pedig elmegyek a szoba legtávolabbi pontjára. Odahívom. Nem jön. Erélyesebben szólok, akkor elindul. Fut, fut, fut, leül előttem. Kezdem adni a kígyóborkát és a száraz tápot. Az uborkát imádja, a tápot kiköpdösi. Elköpi a piczába, messzire. Összeszedem, próbálom adni újra. Van az a pont, amikor megfogom a fejét. Tudom, melyik az a szög, amelyikben bele tudom tenni a szájába. Néha ráharap a kezemre.

Mikor ezt lenyomtuk, vizet kap. A feleségem szerint csak az Evian jó neki, ezért az is van mindig otthon, hiszen vásárolok. Egyszer megkívántam magam is, de az Eviant csak a kutya ihatja. A baj az, hogy általában nem kéri. Jön az itatásos műsor. Az sem könnyű, az sem gyors. Trükkökkel kell élnem. Ha megvan, főzni kezdek. Fél 9 felé lefekszem pihenni.

A feleségem dél előtt nem nagyon ébred. Előtte viszont 11-kor már adnom kell Frigyesnek a kaját. Variálom a húsokat. Marha, disznó, csirke. Van, hogy három napra előre megfőzök. Azt a feleségem nem szereti, jobban örül, ha frissen készítem az ebédet. Frigyesnek egyébként vegetáriánusnak kellene lennie, mert beteg a hústól, de mértékkel azért kaphat. Mindennap kap, de csak keveset. Probléma, hogy a feleségem jutalom gyanánt időnként titokban dob neki ilyen-olyan húsdarabokat, amit persze letagad. A kutya azonban néha rosszul lesz. Olyankor is én leszek lebaszva.

Jófogáson találtuk néhány éve. Volt egy halom állat. Frigyes ugatott a legrettenetesebben, a feleségem mégis úgy döntött, ő kell nekünk. Mondtam mindjárt, hogy nekem biztos nem, én semmiképpen nem fogom sétáltatni. Azt mondta, jó, majd ő. Aztán máshogy alakult. Kizárólag én viszem le. Sajnos egész nap ugat. Otthon is, kint is.

11 körül megeszi a főzött kaját. Felöntöm neki vízzel vagy zöldséglével, ami mindig van otthon, mert vásárolok. Mikor kilefetyelte, mászkálni kezd,

a szájában valamelyik plüsstacskójával. Van négy-öt ugyanolyan. Pontosan olyanok, mint ő. Van, amelyik élesen sípol, amikor ráharap. Ha az kerül a szájába, akkor nyüsztítve rohangál fel-alá, el akarja rejteni. Nem tudtam még megfejteni, mi van emögött.

És akkor lassan kijön a feleségem. És kezdődik az örület.

Miért nincs normális kaja. Mindjárt elfogy az Evian. Megint nem vettem kakaós csigát. Van, hogy veszek, de ez önmagában nem elég neki, nem lehet akárhol vásárolni. Van egy konkrét pék, ahová valahogy el kell jutnom a reggeli zúrzavarban. És azzal sem elégedett mindig.

A déli sétáltatáskor nem megyünk messzire, általában az utcát se hagyjuk el. Utána lepihenek. Igyekszem csendben feküdni. Néha elnyom a buzgóság, de félóránál tovább még soha nem tudtam aludni, mert a feleségem felébredt. Hol van a bármi. Ez, az. Étél, ital. Mosogató. WC-papír. Magyaros vajkrém, bazdmeg. Petrezselyem. Vagy bármi. Frigyes is kaparja már az ajtót, de csak négykor kap újra enni. Az már egy másik menü. Mert főznöm kell délutánra is, pépesítenem kell neki a feleségem által kijelölt időben.

Ha nyaralunk, ugyanez megy. Ébren lévő feleségemmel súlyosbítva. Cipelnem kell őt egyik kávéházból a másikba. Van egy olyan szokása, hogy vita esetén kiugrik az autóból. Városban gyakran csinálja. Külföldön is akár. A lámpáknál, mikor pirosban állunk. Kiugrik, és akkor zöldre vált. Mi a faszt csináljak? Autópályán is gyakran nyitogatja az ajtót. Több ismerősöm tapasztalta ezt már, mély megrökönyődéssel. Mostanában ritkábban műveli ezt, mert már nem nagyon beszélgetünk, így kevesebb dolgon tud megsértődni.

Egy hónapja kaptam tőle egy szabad estét. Biztos hosszabban akart beszélgetni valakivel a hátam mögött. Kihasztnáltam a lehetőséget, elmentem egy régi barátom koncertjére. Tudtam, ez mivel jár: aznap nyilván nem sétál este a kutya. Igyekeztem késő délután levinni, csak utána indultam el.

Dürer-kert. Ott voltam időben.

Jegyet vásároltam egy terem előtt. Csakhogy nem tudtam, hogy ott több koncerthelyszín is van. Láttam én, hogy ismeretlen emberek játszanak, gondoltam, az előzenekar. Nyomták a metált. Fanyar iróniának éreztem, mennyire másféle zene ez, mint amilyent régi barátoméék játszanak, vajon miért rakták össze őket ezekkel, és furcsa volt az is, hogy senki ismerőst nem látok a régi időkből. Hosszasan muzsikáltak, ami kezdte megviselni az állóképességemet. Úgy tűnt, soha nem lesz vége.

Egy idő után gyanakodni kezdtem. Lassan rájöttem, hogy másik teremben vagyok. Addigra azonban már elmúlt éjfél. Kimentem a büfébe, lehúztam két deci unicumot. Annyira tele volt a fejem adrenalinnal, hogy meg sem éreztem. Semmi nem történt. Másnap gratuláltam SMS-ben a barátomnak. Kérdezte, miért nem vártam meg a végén. És hallgattam a feleségemet, aki lehordott a sárga földig. Úgy ítélte meg, hogy az éjszaka folyamán részszégre utaló horkolást mutattam be.

Azt gondoltam, másnap megjutalmazom magam, bementem egy lottózóba, vettem két tippmix-szelvényt. Estefelé kezdtek érkezni az eredmények, próbáltam titokban nézni a telefonomon, nehogy a feleségem észrevegye. Szeret

belenézni, mit olvasok. Az első szelvény hamar elment, de a másikkban okkal bizakodtam. Ötös kötést játszottam. Az első négy meccs bejött. A negyedik necces volt, az volt a tippem, hogy a Fehérvár-Honvéd meccsen mindkét csapat gólt lő. Ez az utolsó percek egyikében abszolválódott. Már csak a legsimább volt hátra. Valencia-Levante. Egyes. Nem volt rá nagy szorzó, de összeadódva a többivel elég szép összeget tett ki.

Adta a meccset a tévé. A feleségem telefonon beszélt valakivel, éppen engem szidott, de legalább nézhettem az adást. Az eredmény sokáig 0-0 volt. Kezdtém idegeskedni. Kiállítottak egy levantést. Kicsit örültem, de nem mutathattam, mert a feleségem a szeme sarkából is képes figyelni. Aztán a 83. percben végre gólt lőtt a Valencia. Jó, megvagyok. Nem lehet baj, a Levante át se megy a félpályán. Nem ment, addig. Akkor viszont támadni kezdett. Viszont nagyon gyengén, még csak helyzet sem alakult ki. Öt perc hosszabbítást jelzett a bíró. Érthetetlenül sokat, semmi ok nem volt rá.

94.50-nél szabadrúgást kapott a Levante. Messze a kaputól, sorfalat sem állított a kapus. Szarul ívelték fel, simán kigurult a labda, nem ért bele senki. Viszont elesett valaki a tizenhatos vonalán. Újabb szabadrúgás. Rég letelt az idő. A feleségem ekkor fejezte be a beszélgetést. Társalgást kezdeményezett velem. Pontosabban leküldött kutyát sétáltatni. Mondtam, pillanat, megvárom a meccs végét. Nem értette, hiszen nem szoktam ilyesmit nézni. Gyanút fogott. A szabadrúgást még mindig nem végezték el. Állt a játék, a bírót mutatták. Rosszat sejtettem. És igen. Rászóltak a fülére, hogy a szabálytalanság a 16-oson belül történt. Tizenegyes. Közömbös arccal figyeltem a történéseket, mint akinek semmi köze hozzá.

34

Az egyetlen Levante-kapuralövésből, a tizenegyesből született az egyenlítő gól. 98.20-nál. Szerintem egyébként nem történt szabálytalanság. Mindenesetre nem bosszankodhattam látványosan, pedig csaknem húszezer forint ugrott. Lett volna némi zsebpénzem. Vittem le a kutyát. A szokottnál is nyugtalanabb volt, hangosan ugatott, egy kerítés mögül el is küldtek a picsába a kibaszott tacsκόmmal együtt.

Időnként elgondolkozom, nem kéne-e csinálnom valamit. A feleségem keres elég pénzt, de esetleg nekem is lehetne. Persze nyilván nem engedné, ahhoz el kellene mennem otthonról. Meg hát mi lennék? Bohóc? Nem vonz a cirkuszművészet. Nem érzek affinitást hozzá. További gond, hogy nagyon rossz bohóc lennék. Nem kedvelnének a gyerekek. Én sem kedvelem őket.

Talán az állatokkal kéne kezdenem valamit. Értek a nyelvükön. Frigyes is életben van még. Lehetnék állatkerti gondozó. Etetéskor kanyarodnék a szalmakazlas kocsival. Kellenék, ha ellik a zebra. Vagy a bölény. Egyméteres feje van. Biztosan nagyokat szarik. Ahogy az elefánt is, viszont az legalább okos. Jóban lennék. Intelligens. Nem eszik állatot.

Fontos dolog az intelligencia. És a türelem. Magam is gyakorlom nap mint nap. Ha meggondolom, a feleségem léte az emberiség kebelén tulajdonképpen azon alapul, hogy az emberek toleránsak. Az elefántok nem feltétlenül, ám felismerik a jó szándékot. Őket vállalnám. De mi van, ha átraknak vízilógondozónak? Mondjam, hogy nem tudok úszni? Szeretem a majmokat, de

attól még a krokodilt nem. Az nem úgy megy, hogy állat-állat. Betehetnek a rovarházba. Hogy mehet ez? Hova osztanának?

Vajon hánykor kel egy gondozó? Előbb, mint 3/4 4? Hajnalban lehet az etetés, akkor vadásznak a természetbeli állatok. Kivéve talán a lepkéket. Vagy a cserebogarakat. Beoszthatnak a tigrisekhez is. A varánuszokhoz. A tarajossül-fürdetés hogy megy? És a kígyóetetés? Bedobsz valamit, aztán visszahúzd a kezedet? És ha megmar? Kicsit elbambusz, és jön a kiráлыпiton. Bár ilyen híreket ritkán hallani azért. Vagy legyenek én az igazgató? Az egyszerűbb. De felelősség, az meg nem nekem való.

Pár hónapja, a tél közepén Frigyes szerelmes lett. Éjszaka óránként kellett levinnem arra a pontra, ahol találkozott Patríciával, a fekete uszkárcsajjal. Persze nem volt ott 1-kor, 2-kor, 3-kor, nyilván aludt, mint minden normális kutya, de ezt Frigyes nem tudhatta. Kénytelen voltam levinni, folyamatosan ugatott. Mínusz tíz fokok voltak. Erős havazás. Mentünk, hazabattyogtunk, egy óra múlva indultunk megint. Ez két hétig tartott. Napközben aztán találkoztak. A gazda elmondta, hogy ivartalanították a kis szukát, de csak félig sikerült. Őt nem érdeklik a fiúk, viszont áltüzel. Ez is elmúlt valahogy.

Fél 4. Az ablak nyitva, kellemes hűvösség szellőzteti az utcát. Hársillat dől be. Nemsokára érkezik Frigyes. Csukott szemmel várom, nem áruлом el neki, hogy ébren vagyok, hadd örüljön, amikor rám ugrik. Talán ez az egyetlen boldogsága az életben.

páratlan oldal

35

www.es.hu

IRODALMI ÉS POLITIKAI HETILAP

**Kattintson
a www.es.hu-ra!
SMS-sel is
előfizethet!**

PUBLICISZTIKA,
FEUILLETON,
PRÓZA, INTERJÚ,
VERS, VISSZHANG,
KÖNYVKRITIKA,
MŰBÍRÁLAT,
GALÉRIA